

[Του Αιμιλίου Γκμπροβί]

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Στά λόγια του αὐτῆ ἡ γυναῖκα του ἔμεινε κατάπληκτη, σά νά τή χτύπησε κεραυνός. Κλωμιάσε καί γιά μιὰ στιγμή ἔχασε τή λαλιά της.

Ὁ Σωβρεζὺ συνέχισε :

— Λοιπόν, ἀκούσε με, τὸ ἀκαυτό.

Θά σοῦ πῶ τίς τελευταῖες μου βελήσεις. Μὲ στέλνεις στὸν τάφο, μὰ κ' ἐγὼ σοῦ ἐτοιμάω μὰς πρώτης τάξως ἑκπλήξη.

Ὁ Τρεμορέλ ἀκούονταν τὰ λόγια αὐτὰ σοσιαστικῶς, χωρὶς δύναμι σ' ἐνα κἀτίμα.

Ἡ κ. Σωβρεζὺ θέλησε

νά παίξῃ τὸ τελευταῖο τησάτο καί φωνάξῃ πινυμένη σὰ δάκρυα :

— Θεέ μου! τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές! Μήπως ἔχεις πνετό; Παράλῃρεις! Ποῖος σοῦ εἶπε πὸς θά πεθάνῃς; Ὅχι, ὄχι, θά ζήσης γιατί σ' ἀγαπῶ!...

Ὁ Σωβρεζὺ χαμογέλασε πικρὰ καί ἐξηκολούθησε, χωρὶς νά χάσῃ τὴν ψυχραμίαν του :

— Σοῦ εἶπα, πάψε νά υποκρίνῃσαι. Τὰ ξέρω ὅλα. Εἶσαι ἐφομένη αὐτοῦ τὸν ἀθλίου ποῦ τὸν ἔφερα σπίτι μου καί τοῦ φεθθῆκα σάν ἀδελφός. Μαζὺ οἱ δύο σας μοῦ εἰγνετε καθημερινῶς στὸ φάρμακο μερικῶς σταγόνες δηλητηρίου. Τὸ δηλητήριον αὐτὸ σοῦ τὸ ἐπρομήθευε ὁ Ραβελῶ. Σέρω καί πόσα τὸν ἔδοκεζ γιά τὴν ἄτηρησιν ποῦ σοῦ προσέφερε... Μπροσῆμα, ἄν ἦθελα, νά ἀποφύγω ἐξ ἀρχῆς τὴ δηλητηρίασιν καί νά σας στείλω στή φυλακίῃ. Ἦ προδοσία ὅμως καί τὸν δύο σας μὲ συνέτριψε. Δὲν θέλω νά ζήσω, συχαίνουμαι τῆ ζωῆ καί τοὺς ἀνώφλους. Ἐδεχομῖνον τὸ δηλητήριον εὐχαριστοῦς γιὰ θά μ' ἀπῆλλασε ἀπ' τὴ ζωῆ αὐτῆ. Κρατοῦσα ὅμως πάντοτε τὴν τελευταία ρουφηξίᾶ στὸ στόμα μου κ' ὅταν ἔφερχες τὴν ἐρρηχινὰ σ' ἐνα μπουκαλάκι ποῦμα κρυμμένο κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι μου. Τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ δηλητηριασμένο φάρμακο καί ὅλη τὴν ἀτίμια σας γραμμένη ἔκτενος σ' ὄρες ποῦ ἔμενα μόνος, τὸ ἔστειλα σήμερα τὸ πρὸς σ' ἐνα πιστό καί τίμιο φίλο.

Ἀκούστε λοιπὸν τί ἔχω νά σας πῶ. Θέλω νά ἐνωθῆτε μετὰ τὸ θάνατό μου. Θά γίνῃς γυναῖκα αὐτοῦ τὸν ἀθλίου κ' ἡ ζωῆ σας θά περάσῃ φρικτῆ, γεματὴ τῦφους καί ἀγωνία. Σὰς ἀφήνω ὅλη μου τὴν περιουσία. Ἄν ὅμως δὲν πραγματοποιήσετε τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἐντὸς ἐνὸς ἔτους μετὰ τὸν θάνατό μου, ὁ φίλος μου θά παραδώσῃ τὸ ημερολόγιό μου καί τὸ μπουκαλάκι, γιά τὸ ὅποιο σὰς μίλησα, στή δικαιοσύνη. Ἦ περιουσία μου θά δοθῇ στοὺς φτωχοὺς. Τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἐτοιμοθανάτου, ἡ καταδίχη ποῦ τοὺς ἀπήγγειλε, ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἐγκλημάτους του, ἔκαμαν τὴν κ. Σωβρεζὺ καί τὸν Τρεμορέλ νά ἀλλοφρονήσουν...

Ὁ Σωβρεζὺ κατελήφθη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ ἀδυναμία καί σόπασε. Ἐμεινε λίγο ἐκλωμιάσμενος στὸ κρεβάτι του μὴλκις ἀναπνεύοντας.

Ἡ γυναῖκα του πεσμένη σ' ἐνα κἀτίσιμα ἔκλαιε καί τραβοῦσε τὰ μαλλιὰ της.

Εἶπε μετανοητῶς γιά ὅσα ἔκαμεν ἡ γυναῖκα αὐτῆ; Ποῖος τὸ ξέρει;. Ποῖος μπορεῖ νά δῆ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς γυναικείας καρδίας;

Σὲ μία γωνία τοῦ δωματίου, ὀρθιος καί κατακίτρινος ὁ Τρεμορέλ φαινότανε σὰ νεκρός.

Τὰ λόγια ποῦ εἶχε ἀκούσει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Σωβρεζὺ ἦσαν ἡ καταδίχη του.

Ἦταν ἀναγκασμένος νά νυμφευθῇ τὴ γυναῖκα τοῦ Σωβρεζὺ. Ἄν δὲν τὸ ἔκαμε αὐτὸ τὸν περιέμενε ἡ φυλακίῃ. Ἦ δυστυχία, ἡ ἀτίμωσις!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχανε πειά γιά πάντα τὴν κόρη τοῦ δημάρχου Κουρτσῶ, τὴν Λοράνης, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε.

Εἶπε παρσῖνος τὴν ἀθῶα Λοράνης στήν καταστροφῆ καί ἔλιπε ὅτι ἐνας γάμος θά τὸ διορθῶν ὅλα. Ἦ περιουσία τοῦ Κουρτσῶ ἦταν ἀρκετῆ γιά νά πάρῃ γενναία προίκα καί νά ξαναγίνῃ πλούσιος.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ δνεῖρα χαλάντουσαν τώρα γιά πάντα. Δυὸ δυστυχίες, δυὸ συμφορῆς, δυὸ καταδίκες, τὸν περιέμεναν.

Ἀπὸ τὸ ἐνα μέρος ὁ γάμος του μὲ τὴν κ. Σωβρεζὺ, τὴν ὁποίαν ἐμύσησεν, ἀδείαζε κ' ἐφοβεῖτο κ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ φυλακίῃ, ἄν ἦνετο τὸν γάμο αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σωβρεζὺ συνῆλθε κάπως καί συνέχισε :

— Σὲ λίγη ὥρα θά ἔχω πεθάνει. Ὁ θάνατος βρῖσκειται αὐτῆ τῆ στιγμῆ μέσα στὸ σπίτι μου. Τοὺς ὄρους μου σὰς τοὺς εἶπα. Θά ἐνωθῆτε νομίμως καί θά σὰς ἀφήσω ὀλόκληρη τὴν περιουσίαν μου. Τὰ χειρόγραφα τοῦ ἐγκλημάτους σας βρῖσκουμαι σ' ἀσφαλῆ χεῖρα. Ἐτοι ἐκδικουμαι ἐγὼ!...

Ἡ γυναῖκα του μὲ βουρζωμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὰ δάκρυα σηκώθηκε ἀπότομα καί γονάτισε πλάι στὸ κρεβάτι του.

— Ὅχι, δὲν θά πεθάνῃς, ἐφώνασε, δὲν θά σ' ἀφήσωμ. νά πεθάνῃς, θά ζήσης καί θά σοῦ εἶμαι γιά πάντα ἀφοσιωμένη. Λυπήσου με, συγχώρησε με!

Ὁ Σωβρεζὺ ἄπλωσε τὸ χεῖρ του λέγοντας μὲ τὴν ἀδύνατη φωνῆ του, ποῦ τὴν ἐξασθενῆζε τὸ πλῆσισμα τοῦ θανάτου :

— Φύγε! Φύγετε καί οἱ δύο σας. Θέλω νά πεθῶ μόνος μου! Δὲν θέλω νά ζήσω πειά. Ἄφρσε τίς προσποιήσεις, φύγε. Καταρμένοι οὐν εἶστε καί οἱ δύο!...

Ἡ Σωβρεζὺ ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιά νά τὸν μεταπέισῃ, τὸν ἰκέτευσε, μὰ δὲν κατόρθωσε τίποτε.

Ἡ τελευταῖες στιγμῆς τοῦ ἐτοιμοθανάτου εἶχαν φτάσει. Μόνος του μέσα στὸ δωμάτιο του ξεψύχησε ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς ἀγωνία.

Ἡ κηδεῖα του ἔγνε τὴν ἐπομένη μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἐπισιμότητα. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔκλαιε γιά τὰ μάτια τοῦ κόσμου ὅσο μοροδοσε. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ὅσα συνέβησαν, κανεὶς δὲν ἔμαθε τὴν τραγωδίαν τῆς ἐπιταλῆως Σωβρεζὺ, πλὴν τὸ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖον ὁ μακαρίτης Σωβρεζὺ εἶχε παραδοσὸς τὸ ημερολόγιό του.

Καί ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἰσαπτε σείς, εἶπεν ὁ Λεκόζ.

— Ναι, ἐβεβαίωσεν ὁ πάτερ Πλαντάς.

— Τώρα ἐξηγονται ὅλα, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, τώρα καταλαβαῖναι τὴ ζητοῦσε ὁ δολοφόνος στὸν πύργο Τρεμορέλ καί τὰ ἔκαμε ὅλα ἄνω κάτω.

Ὁ δολοφόνος; εἶπεν ὁ Πλαντάς. Λέγε καλύτερα ὁ Τρεμορέλ. Γιατί εἶμαι βέβαιος πὸς αὐτὸν θά ὀπρωμασθῆκατε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, κ. Λεκόζ.

Μάλιστα, εἶπεν ὁ Λεκόζ, αὐτὸν ὑποψιάστηκα. Ἐνα μόνον δὲν μοροδοσα νά καταλάβω. Τὴ ζητοῦσε νά βρῇ τὸσο λυσσασθῶς μέσα στὸν πύργο. Τώρα ὅμως ἐξηγονται ὅλα. Ζητοῦσε τὰ ἐνοχοποιητικὰ χειρόγραφα τοῦ Σωβρεζὺ.

Ἀκριβῶς εἶπεν ὁ Πλαντάς. Ἀναγκάστηκε νά νυμφευθῇ τὴν Σωβρεζὺ, ἀλλὰ εἶχε πάντοτε στὸ πού του νά ἀπαλλάχῃ ἀπὸ αὐτὴν, νά ἐξαφανισθῇ τὸ χειρόγραφο καί νά φύγῃ. Καί διέπραξε μὲν τὸ ἐγκλημα, ἔδολοφόνησε τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφο δὲν τὸ βρῆκε.

— Τὸ εἶχε κρυπνῆ κατὰ ἡ γυναῖκα του.

— Ὅχι. Ἡ κόρησιν Τρεμορέλ εἶχε πάντα τὸ φόβο πὸς ὁ κόμης θά τὴν δολοφονήσῃ. Τῆς ζητοῦσε διαρκῶς μετὰ τὸ γάμο της τὸ χειρόγραφο τοῦ Σωβρεζὺ, τὸ ὁποῖον ἐγὼ τῆς εἶχα παραδώσει μετὰ τὸ γάμο της σύμφωνα με τὴν παραγγελίαν ποῦ εἶχα ἀπὸ τὸν μακαρίτη στέλνῶ τῆς. Ἡ κόρησιν ὅμως δὲν τοῦ τὸ ἐμπιστευότανε. Ἦξερε πὸς ἄμα τοῦ τὸ παρέδιδε ὁ κόμης θά τὴν ἐφόνενε καί θά ἐξηφανίζετο. Εἶχε ἀνακαλύψει μάλιστα πὸς ὁ κόμης τριγυροῖς τίς νύχτες μέσα στὸν πύργο καί στὸ κῆπο ψάχνοντας παντοῦ.

Τὰ χειρόγραφα τοῦ Σωβρεζὺ δὲν τὸν ἔφηναν σὲ ἡσυχία. Ἡ Τρεμορέλ τὸ ἐφρυβε ὅσο μοροδοσε προφυλακτικὰ, μὰ πάντα εἶχε τὸ φόβο πὸς μοροδοῦσε νά τῆς τὸ βρῇ. Κι' εἶτσι ἔπρησε μιὰ ἀπόφαισι. Νά παραδώσῃ τὸ χειρόγραφο σ' ἐμένα τὸν ἴδιο ποῦ τὸ εἶχα καί πρῖν. Ἐτσι θὰ ἦτο ἀσφαλῆ. Ὁ κόμης Τρεμορέλ τὸ ἀγνοοῦσεν αὐτό. Ἐσχεδίασε τὴν δολοφονία, τὴν διέπραξε κ' ἄρχισε ἔπειτα νά ψάχνῃ παντοῦ γιά τὸ χειρόγραφο. Δὲν τὸ εὗρεσιν. Τὸν ἔπιασε μανία, λύσσα. Ἀρχισε νά σπάζῃ τὰ πάντα. Ἐσπασε κ' ἔφραχνε ὅλη τὴν νύχτα. Ὅταν ἔπερνε νά ἐπιμερῶσῃ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κοντὰ ὁ Κουβαρνας. Ὁ κόμης τὸν εἶδε, φοβῆθηκε, πέταξε τὸ τοκεοῦρι ποῦ κρατοῦσε στὸ χεῖρ, κ' ἔφυγε.

Ἀφοῦ ἔλαβε μερικὰς προφυλάξεις, εἶπεν ὁ Λεκόζ. Ἀφοῦ γύρισε τοὺς δεικτὰς τοῦ ρολογιό, ἀφοῦ ἔχλεισε τὸ στράσιμό του κρεβατιῶν, ἀφοῦ ἐποθεῖσῃε τὰ ποτήρια στήν τραπέζιαν, κ' ἀφοῦ ἐξῆυσε τὴν γενειάδα του καί τὰ μουστάκια του!

Ἐξυρίστηκε; ρώτησεν ὁ πάτερ Πλαντάς. Ποῦ τὸ ἀνακαλύψατε αὐτό;

— Εἶδα στήν πετσέτα ἴχνη σαποῦνάδας καί τριχῶν ξυρίσματος. Γι' αὐτὸ καί τὴν ἔβαλα κοντὰ μέρος.

Καί τώρα ποῦ θά ζητήσουμε τὸν δολοφόνον! ρώτησε ὁ πάτερ Πλαντάς.

— Ὅσο γι' αὐτὸ μοροδοῖτε νά μείνετε ἡσυχος. Θά τὸν βροῦμε χωρὶς ἄλλο. Σέρω ποῦ θά τὸν ζητήσω. Πάντως σείς ἔχετε στὰ χεῖρα σας τὸ χειρόγραφο.

— Τὸ ἔχω. Καί ἐνοχοποιούνται δι' αὐτοῦ καί ὁ Κόμης καί ὁ Ραβελῶ, τὸν ὁποῖον φιλοξενουμαι ἐκεῖ μέσα. Ἰδού μάλιστα...

(Ἀκολουθεῖ)

